

Aanvulling op de zienswijze van Hanneke Koolen, 22 juni 2021.

Natuurlijk, er verandert alles in de tijd. Er wordt wel gesproken over de ruimtelijk neerslag van de tijd, van iedere tijd. Maar wel zijn er allerlei afspraken gemaakt, op nationaal en provinciaal niveau. Denk aan de Nationale- en Provinciale Omgevingsvisies. Ook het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit heeft haar voorstelling over de inrichting van de Nederlandse ruimte. Daarin is de uitbreiding van Agriport niet ter sprake gekomen.

Het Gebiedsplan Wieringermeer is teruggenomen inclusief de verrassende uitkomsten van de “Ronde Tafelgesprekken”. Waarom verrassend? Omdat daar bleek dat er nauwelijks draagvlak was voor verdere uitbreiding van Agriport. Daarna werd een aantal maanden later toch het ontwerpbestemmingsplan B1 gelanceerd. Dat was en is voor veel deelnemers aan de Ronde Tafels een grote teleurstelling.

Ook wordt verwezen naar de Omgevingsvisie van 2016, maar sindsdien is er zoveel gebeurd waaruit blijkt dat de Omgevingsvisie niet meer wordt gedragen. Wel wordt de Omgevingsvisie geactualiseerd, maar het college wil daar niet op wachten. De projectontwikkelaar staat te trappelen van ongeduld om de bestemmingswijziging er door te drukken. Aan de geschiedenis van het gebied hebben ze geen boodschap. Wat telt is het snelle economische gewin.

De unieke geschiedenis van onze polder, de eerste en enige Zuiderzeedroogmakerij, is een schoolvoorbeeld van een geslaagde aanpak, van een duidelijk ruimtelijk plan en die van een uitgifte van bedrijven en grond door de rijksoverheid. De grond die in pacht werd gegeven. De Haarlemmermeer (1852) was HET voorbeeld hoe het NIET moest. Daar werd de ontwikkeling van het nieuwe land overgelaten aan het vrije spel van maatschappelijke krachten, met alle gevolgen van dien. De Wieringermeer was een modern rationeel ingericht en karakteristiek landschap. Jammer genoeg heeft het geen erfgoedstatus gekregen. Nu lijkt het te laat omdat een deel voorgoed teloor is gegaan. Waarom mag de polder niet zijn karakter houden? Waarom wordt het landschap en het cultureel erfgoed niet beter beschermd?

En het verlies van landbouwgronden? Het ministerie van LNV is niet blij met deze ontwikkeling. Dat geldt ook voor het Plan Bureau voor de Leefomgeving. De Nederlandse landbouw moet veranderen. Voor deze economische tak staan de productiemethodes ter discussie. Wij moeten zuinig zijn met onze landbouwgronden omdat voor een circulaire landbouw meer en ook vruchtbare landbouwgronden nodig zijn. Ook is de nationale afspraak dat er in de landelijke gebieden geen bestemmingswijzigingen plaatsvinden om bedrijventerreinen de ruimte te geven. Er zijn in de stedelijke gebieden meer dan genoeg bedrijventerreinen, alleen zijn de grondprijzen daar beduidend hoger.

Tot slot, wil ik u het volgende meegeven. De Italiaanse Maria Montessori wilde oorspronkelijk ingenieur worden, maar dat was ongewoon voor vrouwen in die tijd. Dus werd ze arts en onderwijspedagoog en gaf ze technologie een plaats in haar pedagogiek. Daarin laat ze technologische vernieuwing en normbesef hand in hand gaan. Ze bracht dit in praktijk door betekenisvolle ruimten te creëren voor jong en oud samen met ingenieurs. Ze gaf er onderwijs en ontwikkelde daar haar onderwijsmethode. In de dertiger jaren bezocht ze de Afsluitdijk en de Wieringermeer. Ze was onder de indruk hoe toen, in onze polder, technologie en normbesef gelijkwaardig met elkaar waren verbonden.

Hoe zit dat nu? Ook nu dient technologie en normbesef hand in hand te gaan. Als raad heeft u hier een verantwoordelijkheid. Ieder raadslid kan persoonlijk en vrij een standpunt innemen. U kunt u sterk maken voor een gemeente die juist zijn kwaliteiten ontleent aan de bestemmingen (circulaire) landbouw, natuur en recreatie in het belang van al haar inwoners, nu en in de toekomst. Welke keuze u ook gaat maken, het is altijd goed om even terug te denken aan de gedachte van Maria Montessori.

Hanneke Koolen